

VELIKONOČNÍ NOVINY

KOLÍNSKÝCH EVANGELÍKŮ

DUBEN 2026

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři, venku svítí sluníčko a mně se ani nechce psát o výzvách, kterým Evropa, Blízký východ a svět (staro)nově čelí, byť jen za poslední dva měsíce. Jsou Velikonoce, čas truchlení, utrpení, i naděje a lásky. Čas, kdy se prověřuje víra a míra důvěry. Kéž bychom byli schopni si přenášet tato poselství z čteného a slyšeného Slova, z bezpečí společenství sboru a našich rodin, i do toho světa ven. Každý den, pro sebe a také pro ostatní.

A tak je toto vydání sborových novin veskrze velikonoční – najdete v něm těžká témata strachu a umírání, ale i ta utěšující a dívající se s pokorou a vděčností do minulosti a s optimismem do budoucna. Rozhovor o životě tentokrát vedla sestra farářka se sestrou Zdenkou Mašínovou. V anketě o křesťanské víře a její pomoci v běžném životě najdete hned sedm inspirujících odpovědí. Úvahy na předvelikonoční a velikonoční téma napsali sestra farářka a bratr kurátor. Najdete tu ale taky aktuální stav rozvojového

plánu sboru a recenze dvou knih, které stojí za přečtení. A samozřejmě sborový program do začátku letních prázdnin. A že toho nebude málo, co je v plánu. Hned víkend po Velikonocích pojedeme do Bělče – už jste se přihlásili? :-)

Přeji vám požehnané Velikonoce naplněné pokojem, láskou a nadějí, kterou přináší vzkříšený Pán Ježíš Kristus.

Lenka Korábková

Zveme vás k bohoslužbám během velikonočních svátků a na další mimořádné akce v našem sboru, které se budou konat do letních prázdnin:

Čtvrtek 2. dubna	18:00	Zelený čtvrtek , setkání u sederové večeře (Husův dům)
Pátek 3. dubna	9:30	Velký pátek , bohoslužby se čtením pašijového příběhu a večeří Páně v Kolíně (kostel)
Neděle 6. dubna	9:30 11:00	Velikonoční neděle , bohoslužby s večeří Páně v Kolíně (kostel), bohoslužby s večeří Páně v Libenicích (kostel)
Pátek 10. dubna	17:00	Víkendový sborový pobyt v Bělči
Neděle 10. května	9:30	Bohoslužby v Kolíně, návštěva sboru ze Svitav
Neděle 17. května	9:30	Bohoslužby v Kolíně, návštěva celocírkevního kantora Ladislava Moravetze
Středa 21. května	18:00	Ekumenické svatodušní setkání na farní zahradě
Neděle 24. května	9:30 11:00	Svatodušní svátky , bohoslužby s večeří Páně a křtem v Kolíně, bohoslužby s večeří Páně v Libenicích
Pátek 29. května	17:00 18:00 20:00	Noc kostelů – výstava fotografií Martina Kršky Koncert smyčcového souboru Archi Koncert barokního souboru Trio colorato,
Pátek 5. června	17:00	Setkání u Černíkových v Libenicích, přednáška s fotografiemi o historii libenického sboru
Neděle 21. června	9:30	Bohoslužby na závěr školního roku, sborový den s programem pro děti a dospělé, grilování na zahradě. Přednáší historik Martin Nodl: O slavnostech a luxusu ve středověku s přesahem do naší doby.

Anketa

V jaké životní situaci vám pomohla křesťanská víra?

Křesťanská víra pomáhá ve více situacích, než je člověk schopen vidět, uvědomit si, přijmout. A tak je to i se mnou. Víra, důvěra, postoj, pohled, směr. Nejen člověk-Bůh, ale především Bůh-člověk. Víra je dar od Pána Boha, a to veliký. On je první, kdo se rozhodl dávat a zachránit.

Nyní mě a mé mamce víra pomáhá s péčí o ni, kterou potřebuje každý starý člověk.

Na závěr vzpomínka na kurátora Knotka z mého rodného sboru v Brandýse n. L. Jeho často citovaná rada a zkušenost zněla: „Víra je taková květinka, která se musí každý den zalévat.“

David Korbel

Možná jen takovou maličkost, ale pamatuji si ji. Měla jsem maturovat v pátek, a najednou o den dříve přišla spolužačka, že se to posunulo a mám okamžitě jít. Trochu mě to zaskočilo, ale rychle jsem se oblékla a spěchala do školy. Ani nevím jak, najednou mi v hlavě zaznělo... V Tvé síle, Pane

Bože můj... a byla jsem úplně v pohodě.

Ale úplně nejvíc mi víra pomohla, když jsem se vyrovnávala se ztrátou milovaného manžela. Věděla jsem, že to nemohu pochopit, ale musím to přijmout. Řekla jsem si... Z Tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít... a ne jen to příjemné. Byla jsem Pánu vděčná za vše krásné, co jsme směli spolu prožít a On mi dal sílu jít dál... Čerpala jsem ji z kázání, ze společenství i z písní. Třeba: Tomu, kdo pro žal hlavu věší, na nebi hvězda září, zahání tmu a smutné těší, osuší slzy z tváří.

Marta Melicharová

Víra mi pomáhá tak nějak napříč životními situacemi. Je pro mě nějakým prostorem, ve kterém se pohybují a činí mě silnější, protože mi dává do života veliký nadhled a posilu dívat se na události s nějakým odstupem. Zmiňovat konkrétní situace je pro mě asi příliš osobní, ale obecně určitě platí, že nejvíce mi víra spolu s modlitbou pomáhala při různých

těžkostech v osobním životě. Také na mě v těchto obdobích mocněji působí písně z našich zpěvníků.

Alena Hron

Asi neumím úplně identifikovat konkrétní jedinečnou situaci, kdy by mně křesťanská víra pomohla. Určitě jsem měl mnohokrát střelnou modlitbu k Bohu v různých svízelných situacích, ale nemohu žádnou z nich vyzdvihnout jako výjimečnou. Spíš bych řekl, že snaha o žití křesťanské víry nějak formuje mě, mé vztahy s okolím, s kolegy i přáteli, s druhými lidmi. Díky víře určitým způsobem ve vztazích reaguji, nějak se chovám. A zpětně se pak podle toho ke mně chovají druzí. To, že jsem křesťan, vede i nekřesťany k tomu, že mají chuť si se mnou o křesťanství či víře povídat. A dozvídám se tak hodně z příběhů jejich životů. A to, že jsou druzí ochotni se mnou sdílet své osudy, mě těší i obohacuje. Takže i když neumím vybrat jednu konkrétní, zvláštní životní situaci, mohu na druhou stranu říct, že křesťanská víra mi pomáhá v celém mém životě.

František Čunderlík

Musím přiznat, že asi trochu patřím mezi typické Boží nevděčníky. Nejvíce na Boha myslím, nejvíce prosím a hledám oporu, když mě něco trápí. Prosím, abych nezapomínala, že na svá břemena nejsem sama. A zjišťuji, že na ně opravdu sama nejsem! Víra mi také pomáhá vážit si toho, co mám, a tím mění můj pohled na život. Denně se raduji, že mám krásné, chytré a zdravé děti! Že máme dobré vztahy, hojnost všeho, že se můžeme často smát, běhat, skákat, nebo že jsme s dětmi našli ojíněnou pavučinu... Víra mi pomáhá žít pokorněji, vděčněji a radostněji. A to vůbec není málo.

Alžběta Matěnová

Jako vždy otázka ne jednoduchá. Jednak se domnívám, že víra je záležitostí trochu intimní, přemýšlíme o tom, jak jsme ji vůbec nabyli, pokud o sobě jsme schopni říct, že opravdu věříme. Na druhé straně – jak jinak chceme svědčit, že víra je pro nás něco velice vážného a citelného, o co je třeba denně usilovat?

Pro mě bylo takovou výraznou příležitostí onemocnění rakovinou uzlin zhruba před 30 lety. Díky velmi dobré diagnóze obvodní praktické lékařky a dalšímu rychlému vyšetření v nemocnici se nemoc podchytila hned v začátcích. Rozhovor s lékařem v nemocnici o celkovém stavu a možnosti řešení, víra určitě usnadnila léčení, ale i práci zdravotnického personálu, kterému se s „věřícím“ člověkem lépe pracuje a popis nemoci vysvětluje. Jsem přesvědčen, že při následném léčení a vyléčení hrála víra (důvěra) důležitou roli.

Jaromír Čábel

Víru beru jako velký dar. Nelze ji zdědit nebo předat. Víra mi pomohla třeba v hledání partnerky pro život. Věřil jsem, že mi Pán Bůh pošle do cesty tu správnou. Hledal jsem a bral jsem to nedočkavě do svých rukou. Musel jsem projít zklamáním, naučit se trpělivosti a věřit, že Pán Bůh vidí dál než za můj horizont. Dnes, po téměř 47 letech manželství, vím, že jsem potkal tu pravou. S vírou jsme měli 4 děti a těšíme se z 8 vnoučat. Víra je jako zrno hořčičné, někdy malá v koutku naší duše, ale umí velké divy.

Slávek Pavlíček

Rozhovor se sestrou Zdenkou Mašínovou

Hledat stále cestu s Pánem Ježíšem, nespoléhat se sám na sebe

To je pro sestru Zdenku Mašínovou to podstatné v životě člověka. Zdenička, jak ji důvěrně říkám, žije s rodiči ve Veltrubech. Když jsme se nastěhovali do Kolína, jezdila do kostela malým autíčkem Smart. Vždycky se mně to skladné autíčko líbilo. Se Zdeničkou jsme se potkávaly v kostele a také u Mašínových doma, kam jsem za nimi jezdila na návštěvy. V kuchyni u prostřeného stolu jsme se společně modlili, zpívali, slavili večeri Páně, vyprávěli si a vzpomínali na druhé. Byly to milé chvíle. A teď vás zvu k jednomu milému rozhovoru.

Jak vzpomínáš na své dětství, co se Ti vybaví?

Měli jsme s bratrem krásné dětství. S rodiči jsme žili v domě s babičkou (maminkou mamky). Když byli rodiče v práci, tak se o nás babička starala. Ve Veltrubech žili i rodiče tatky a jeho sestra. Všichni nás přijímali s láskou a trpělivostí. Babičky nám při práci v kuchyni vypravovaly pohádky a příběhy z Bible. Trpělivě nás učily v kuchyni pomáhat. Dědeček mě vozil ve Veltrubech na kole do školy. V sobotu jsme s babičkou a mamkou upekly buchty, mazance nebo vánočky, s rodiči jsme navštívili sestry babičky v Žehuňce a bratra v Libici a rozdali jim je. Vzájemnost a laskavost nás jistě ovlivňovala.

Máš nějakou historku z období konfirmace nebo mládeže?

Naučili jsme se na mládeži číst a pracovat s Biblií. V mládeži mnozí uměli hrát na hudební nástroje, učili jsme se nové písničky, přepisovali jsme si je a sestavovali zpěvníky.

Jakou školu jsi studovala a kde jsi pak byla zaměstnaná? Bavilo Tě to?

Vzhledem ke svým zdravotním problémům jsem neměla moc možnost si vybrat školu a zaměstnání. Vystudovala jsem ekonomickou školu v Kolíně. Pracovala pak v Tatře v konstrukci, kde jsem z rozpisek výkresů vypisovala

materiál, který další oddělení zajišťovalo k výrobě velikých kotlů. Po revoluci jsem se naučila zpracovávat vše v programech v počítači. Bylo dobré, že jsem začala pracovat s lidmi, kteří mě hezky přijali, a cítila jsem, že jsou s moji prací spokojeni. V práci jsem vydržela až do zavření továrny (2017), tedy asi 38 let. Časem jsem tam našla dobré kamarádky, se kterými se setkávám.

Kdo všechno Tě v životě ovlivnil?

Rodiče, bratr, příbuzní. Pan farář Frydrych. Jana Šarounová. Vláda. A vlastně si myslím, že nás ovlivňuje každé setkání s lidmi. Když jim nasloucháme, často poznáme, jak moc jsou stateční. Mamka zvládá ve svém věku tolik věcí, je obdivuhodná.

Co Ti dělá radost?

Máme radost, když prožijeme den bez velkých těžkostí. Těší nás velmi, když se zastaví bratr Jiří s ženou Květou, jejich děti s rodinami. A už se moc těšíme na jaro.

Co Ti dělá obtíže?

Hned po Vánocích jsem si zlomila žebra. Vzhledem k trvalým problémům s chůzí a nestabilitou bylo obtížné přestat se teď bát pádu. Nejvíc mi vadilo, že nejsem schopná pomáhat mamce s péčí o ležícího tatku a v kuchyni. Naopak jsem potřebovala pomoc já. Už se to zlepšuje.

Jsi velká čtenářka. Máš nějakou knihu, ke které se vracíš?

Minulý rok jsme četly s mamkou hlavně odpočinkové knížky od Patrika Taylora, které lze číst po kouskách mezi prací. Autor, sám lékař, popisuje laskavě příběhy svérázného praktického lékaře, který kromě práce v ordinaci objíždí své pacienty v širokém okolí. Nejen že léčí, ale zajímá ho jejich život a pomáhá řešit jejich starosti a nesnáze. Série vychází z Taylorových vlastních zkušeností lékaře a jeho lásky k irskému venkovu, přírodě.

Letos jsem četla od Lucie Výborné (známá moderátorka, cestovatelka, horolezkyně) knihu *Nedokončená dobrodružství*. Kromě své vášně v horolezectví lze z knihy poznat její lásku k přírodě a hlavně zájem o lidi v Čechách, i v odlehlých místech. Své cesty a práci organizuje tak, aby pomáhala sehnat peníze pro charitativní projekty.

Minulý týden jsem četla článček o Viktoru Franklovi (rakouský psychiatr židovského původu). Prošel koncentračními tábory. A právě tam si Frankl všiml něčeho znepokojivého: Ne vždy umírali ti fyzicky nejslabší. Ti, kteří však ztratili smysl života, šli první.

Osudy lidí (Židů) mě zajímají, kde brali sílu to vše přečkat a vydržet. Koho toto zajímá, doporučuji knížky od Wendy Holdenové *Narodili se, aby přežili*. A knížku *Zuzana Růžičková. Sto zázraků*. Životní osudy světoznámé klavíristky, cembalistky a pedagožky Zuzany Růžičkové (1927–2017). Píšu o tom z důvodu, že je dnešní situace ve světě tak složitá.

Kdyby Tě Pán Ježíš pozval do kavárny na kafe, na co by ses ho chtěla zeptat?

Teď nevím..

Před nějakou dobou jsi pomáhala se sbírkou pro jednu vážně nemocnou maminku. Byla a stále jsi podporou pro druhé lidi, a to nejenom ve své rodině. Kde na to bereš sílu?

Knížky, o nichž jsem se zmínila, spojuje zájem, péče o druhé, laskavé vztahy, podpora druhých. Je dobré být Pánu Bohu vděčný i za to, že se ještě nacházíme ve svobodné zemi a máme se dobře. Proto máme myslet na ty, kdo jsou v nesnázích. Nemusí to být vždy penězi, ale třeba pomocí, úsměvem... Je potěšující, že Češi velmi rychle a štědře reagují na každou charitativní výzvu.

Jaký biblický příběh nebo verš je Ti blízký? Jak mu rozumíš?

Asi se to mění a nebo doplňuje podle životní situace. Ale jsou mi blízké žalmy, Iz 40,29-31, Iz 41,10-13. Pán Bůh mě provází těžkostmi, dává mi sílu, je se mnou. Samozřejmě nejdůležitější je, že nám Bůh dává největší dar – odpuštění, vykoupení díky Pánu Ježíši.

Máš kolem sebe neteř a její malé děti, také dva synovce. Co bys vzkázala mladé generaci? Co je podle Tebe v životě podstatné?

Udržet si hezké vztahy v rodině a s přáteli, být trpělivý a naučit se odpuštět. A hlavně hledat stále cestu s Pánem Ježíšem, nespoléhat se sám na sebe.

Ptala se Romana Čunderlíková

Biblické zamyšlení

Nést kříž druhého

Když jej odváděli, zastavili nějakého Šimona z Kyrény, který šel z pole, a vložili na něho kříž, aby jej nesl za Ježíšem.

L 23, 26

„Nikde nemáme napsáno, že budeme mít snadný život...“ říkala americká psycholožka židovského původu Edith Eva Egerová svým pacientům, často válečným veteránům. Sama jako mladá prošla koncentračním táborem, kde málem zemřela. Ani Ježíš neměl snadný život, přestože byl Boží syn. Poslední hodiny své pozemské pouti protrpěl a to v osamělosti.

V této souvislosti myslím na lidi, své prarodiče a přátele, kteří umírali také osamělí, v anonymitě velkých nemocnic. Celý život člověk prožije ve svém domě a se svými lidmi. V tak mimořádně náročné a důležité chvíli, kdy se chystá opustit tento svět, pak leží v cizí posteli na pokoji s dalšími cizími lidmi a poslouchá příkazy zdravotníků. Takto odosobněně se umírá i ve 21. století, paradoxně v době, kdy máme dostatek až přebytek všeho.

Poprvé jsem slyšela o doprovázení umírajících, když jsem studovala na střední škole. Bylo to jedno z možných uplatnění absolventů tehdy vznikající Evangelické akademie. Dostali jsme tenkrát knihu *Křesťanská péče o nemocné* od psychologa Jara Křivohlavého. Knihu jsem začala užívat až jako farářka. V patnácti letech jsem si neuměla představit, jak sedím u lůžka umírajícího, něco mu povídám a držím ho za ruku. Dnes vím, že je to pozhledování, když člověk může zemřít doma a mezi svými. A že je to dar nejen pro umírajícího, ale i pro jeho blízké.

Když byl Ježíš zatčen v Getsemanské zahradě, tak jeho přátelé s ním byli. Dokonce se připravovali na boj. Jeden učedník napadl mečem veleknězova sluhu a uťal mu pravé ucho. Tak to ale Ježíš nechtěl. Ježíš nebyl nějaký povstalec, ale přišel lidem sdělit Boží vůli a tou byla láska, odpuštění, solidarita s lidmi na okraji společnosti, svoboda, radost a naděje. Ježíš nepřišel zorganizovat povstání a svrhnout režim, a přesto byl zatčen jako politický buřič. Ježíšův učedník Petr se pokusil nenápadně přiblížit za Ježíšem do veleknězova domu. Když však přišlo na lámání chleba a Petr měl ukázat svoji

odvahu, ukázal svoji zbabělost. To se nenajde nikdo, kdo by Ježíšovi pomohl?

V celém pašijovém příběhu je pouze jeden člověk, který prokáže Ježíšovi službu. Je to rolník a jmenuje se Šimon z Kyrény. Zrovna se naskytl u toho, když Ježíš spolu se dvěma zločinci šel na popraviště a táhl s sebou kříž. Ježíš musel být hodně vyčerpaný, že nemohl unést kus těžkého dřeva. Proto vojáci zastavili Šimona, který se vracel z pole. Vložili mu na záda Ježíšův kříž. Šimon nebyl za Ježíše ukřižován, ale na chvíli mu pomohl nést břevno jeho kříže, jeho těžké břemeno. Apoštol Pavel pak napíše: „berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ (Ga 6,2)

S Ježíšem byli ukřižovaní dva zločinci a na třech křížích stačila proběhnout závěrečná diskuze. Jeden ze zločinců Ježíšovi nadával, že má dokázat své mesiášství a zachránit sám sebe a také je. Druhý zločinec ho usadil a poté vyznal svoji víru v Ježíše. Za minutu dvanáct se tak stal Ježíšovým následovníkem a Ježíš mu požehnal. Pod křížem bylo dost lidí, většina z nich senzacechtiví diváci, kteří se přišli podívat na smrt v přímém přenosu. Někde opodál se nenápadně krčili Ježíšovi učedníci a ženy, které ho doprovázely z Galileje. Věřím, že při Ježíšově finále byl přítomen Pán Bůh. Ježíšova poslední slova „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“, totiž vypovídají o důvěře, že Bůh Otec je blízko a svého Syna slyší.

Lidé snadno umírají jiným způsobem, než si představovali. Naštěstí mohou v poslední chvíli potkat nějakého Šimona z Kyrény, který jim pomůže nést břemeno konce života. Sami se takovými Šimony můžeme stát a smíme doufat, že nějakého Šimona z Kyrény také jednou potkáme.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že svým křížem nadnášíš ty naše kříže. Amen

Romana Čunderlíková

Rozvojový plán sboru FS ČCE v Kolíně (a Libenicích) – k čemu slouží a jak jsme na tom

Na podzim v roce 2025 proběhla sborová anketa jako jeden z důležitých předpokladů pro sestavení rozvojového plánu našeho sboru staršovstvem. Proč něco takového vůbec staršovstvo připravuje nebo jinak k čemu nám to je?

První odpověď se nabízí sama – je to povinnost, kterou sbory zavázal synod jako nejvyšší shromáždění naší církve (v rámci přijetí Strategického plánu ČCE). Když se podíváme za toto trochu korporátně působící označení, zjistíme, že to je vlastně docela praktický pomocník pro úvahy o směřování sboru na delší období, než je nejbližší rok.

Takže ještě jednou: co to je a k čemu nám to je? Cílem a smyslem plánu je si (nejen) ve staršovstvu společně, konkrétně a co nejjasněji říci, kam se chceme jako společenství ubírat. Jaké jsou naše možnosti. Jaké konkrétní kroky a v jakém časovém horizontu chceme podniknout, aby se sbor mohl rozvíjet a růst. Aby takové úvahy měly dostatečnou vypovídací hodnotu, je velmi vhodné, aby se k současnému stavu vyjádřilo co největší množství aktivních členů našeho společenství. Proto jsme přistoupili k široce pojaté anketě, aby mělo co nejvíce lidí možnost se vyjádřit. Anketní odpovědi nám zaslalo celkem 56 členů našeho sboru, ze všech generací. Otázky se týkaly tří základních témat:

- Jak vnímáme současné sborové aktivity (pravidelné i mimořádné) – má se v nich ještě pokračovat, nebo se již trochu přežily?
- Jak vnímáme sbor dnes – je to dobré místo pro občerstvení našich myslí i srdcí, nebo je to spíš žitá tradice a povinnost?
- A jak by mohl tento sbor vypadat ode dneška za 6 let?

Z došlých odpovědí bylo možné provést posouzení všech tří oblastí. Kdo se zúčastnil sborového dne v listopadu 2025, mohl shlédnout i prezentaci s podrobnějšími výsledky, než budou uvedeny nyní. Avšak s trochou zevšeobecnění z výsledků vyplynulo následující:

Současné aktivity mají smysl, jednotlivá setkání nejsou samozřejmě vždy určena všem, a ne každý má o ně stejný zájem. Přesto i nejméně hodnocená aktivita měla podporu přes 85 %. To je velmi potěšující.

Sbor vnímáme jako otevřený, tradiční i liberální, přátelský s dobře fungujícími vztahy, a to i mezigeneračně. Vcelku velmi příznivé jsou ohlasy na bohoslužby, práci s biblí, je zde prostor pro zapojení se aktivních lidí, a to nejen během sborových brigád. Misie byla identifikována jako to, co úplně „neumíme“, také třeba spolupráce s Diakonií či s jinými poskytovateli sociální péče je možné zlepšit. Tedy umíme si přiznat i naše slabší stránky.

Pokud jde o stav za 6 let, nebudeme neúspěšní, pokud se nám podaří udržet podobný stav, jaký je dnes. O nejbližší budoucnost se však úplně nebojíme, vnímáme sbor jako silný, který může v budoucnu poskytnout nějakou pomoc i slabším sborům ve svém okolí.

František Čunderlík

Knižní tipy na léto

Peklo neexistuje (Jáchym Topol)

Skončil covid a začala válka a ve všem tom zmatku se stárnoucí novinář Tomáš smýká z jedné šlamastyky do druhé. Není divu, coby pamětník předlistopadového undergroundu těžce vstřebává zběsilost dnešního světa i fakt, že jeho reportáže už nikdo nechce číst. Všechno se kolem něj drolí, našťastí je vždy po ruce hlt alkoholu nebo náruč milenky. Huř se ale utíká od palčivějších otázek na stav a budoucí směřování společnosti nebo roli jednotlivce v ní. Dostává se tak na úvahy o literatuře, víře, rodině, násilí, vždy s nejistotou, jestli vů-

bec dneska podobné „banality“ někoho zajímají a není náhodou jednodušší se na ně vykašlat.

V knize nechybí autorův charakteristický styl. Vycizelovaný text oplývající bohatostí jazyka, překotný děj nabitý akcí, střídající se události skutečné či fabulované, zástupy vedlejších postavíček i reálných postav z novinářské a politické současnosti. Komu se líbil předešlý Topolův román *Citlivý člověk*, neměl by být zklamán.

Matouš Procházka

Usedlost (Maria Turtschaninoff)

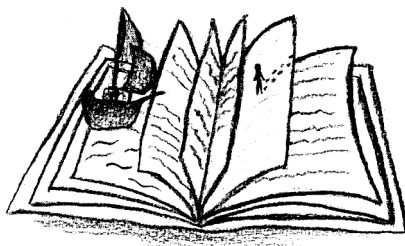
Přeložila Marie Voslářová, Praha, nakladatelství Argo 2024

Sociologové dnes rozdělují lidi na ty, kteří žijí kdekoliv (anywhere), a ty, kteří žijí někde, na nějakém určitém místě (somewhere). O těch druhých pojednává román finsko-švédské spisovatelky Marie Turtschaninoff *Usedlost*. Sleduje osudy rodiny, která na jednom místě v západním Finsku žila od 17. století do současnosti.

Děj je rozčleněn do řady příběhů různých členů rodiny pokrývajících celé výše zmíněné období. Autorka v nich dokáže působivě a velmi čtivě střídat různé roviny – některé se soustřeďují na poetický popis přírody, jiné jsou spíše rodinnými dramaty, další líčí intimní mezilidské vztahy. Kromě individuálních osudů si všímá i společenských a dějinných procesů. Román se tak může číst jako rodinná kronika nebo literární popis ženské emancipace, finského národního obrození a opakujících se bojů proti ruskému vlivu. Na konci se zdá, že usedlost, která dávala obživu mnoha generacím a přežila hladomory, povstání i války, nepřežije moderní dobu, kdy přibývá lidí žijících „anywhere“. Žena, která ji jako poslední zdědila, přijíždí,

aby vše prohlédla a rozhodla se, co s dědictvím učiní. Neměla k němu dosud silnější vztah a kloní se k tomu, že ji prodá. Náhle ale zjišťuje, že do tamního kraje je díky svým předkům zakořeněna mnohem hlouběji, než si myslela. I ona pocituje sice neviditelná, ale o to pevnější pouta, jimiž *Usedlost* váže každého, kdo s ní má něco společného. Místo, odlehlé a zdánlivě neperspektivní, má svou sílu a není snadné je opustit...

Jan Dobeš

Předvelikonoční úvaha

Nedávno jsem v souvislosti s událostí, která někdy potká každého z nás, dostal otázku, zda věřím v posmrtný život. Uvědomil jsem si, jak velký rozdíl je mezi tím, když při bohoslužbách v rámci vyznání víry říkáme, že věříme v život věčný, přičemž za námi stojí síla celého shromáždění, tradice a jakási vznešenost okamžiku, a situací, kdy se nás na to někdo zeptá třeba během celkem obyčejného poobědového rozhovoru a máme se vyjádřit sami za sebe. Odpověděl jsem, že věřím, neboť podle mě jen pod takovým zorným úhlem získává náš život smysl. Tím se pak náš hovor stočil na poněkud širší téma protikladu dvou základních životních principů – víry a dogmat na jedné straně, rozumu a důkazů na straně druhé. Ačkoliv se nad tím již zamýšlely a stále zamýšlejí celé generace teologů a filozofů, měli bychom si někdy takovou otázku položit i my všichni, samozřejmě na rovině pro každého z nás přístupné. Chtěl jsem při této příležitosti vyjádřit přesvědčení, že protiklad zmíněných přístupů nemusí být tak hluboký. I víru mohou podpiřit důkazy. Jde ale o to, zda jsme ochotni takové důkazy, poněkud odlišné od důkazů, které požaduje věda, hledat a zda je dokážeme nacházet. Je tedy důležité, jak nastavíme naši mysl, s jak otevřenýma očima se díváme na svět kolem sebe. Jak přijímáme to, co prožíváme, s čím nebo kým se setkáváme, možnosti, které se nám naskýtají.

Můžeme-li naše blízké doprovázet ve chvílích jejich nemoci a třeba i na jejich poslední cestě, máme-li s našimi dětmi čistý vztah naplněný láskou a důvěrou, umíme-li se potěšit z působivého uměleckého díla nebo z krásné přírody, radujeme-li se z každého nového rána a baví-li nás naše práce, máme přece důkazy Boží milosti a tím i jeho existence přímo před sebou. Právě v takových chvílích jako by se již věčný život prolamoval do našich životů časných. Předpokladem je ovšem to, že budeme za tyto dary vděční a pokorní. K tomu, abychom si toto všechno uvědomili, je příhodný právě nadcházející čas Velikonoc. Ježíšova nejvyšší oběť, jeho vzkříšení a vítězství nad smrtí by měly dát naší víře nový impuls, oživit ji a posílit naši vnímavost vůči kráse a plnosti Božího díla mezi námi.

Jan Dobeš

Redakce:

Lenka Korábková, Romana Čunderlíková, Natálie Hájková

Obrázky:

Alžběta Holá

Sazba:

Samuel Titěra

Tisk:

Tomáš Polnický

Českobratrská církev evangelická
Farní sbor ČCE v Kolíně
Politických vězňů 560, 280 02 Kolín II

E-mail: kolin@evangnet.cz

Telefon: +420 608 219 820

IČO: 61882151

Číslo účtu: 271807607/0600 (Moneta)

QR platba

Kontakt:

Farářka Romana Čunderlíková (608219820, romaspackova@centrum.cz)

Kurátor Jan Dobeš (732650647, jan.dobes@ff.cuni.cz)